

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou v právní věci

žalobce: **V. P.**, narozeného X,
státní příslušnost X,
hlášeným pobytem X,
zastoupeného Mgr. Zdeňkem Čechem, advokátem,
sídlem V Zahradách 1445/1, 252 19 Rudná,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky,**
sídlem Nad Štolou 936/3, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2025, čj. OAM-1630/ZA-ZA11-K18-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žádost žalobce o mezinárodní ochranu žalovaný vyhodnotil tak, že žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu neudělil a ve vztahu k doplňkové ochraně dle § 14a a 14b téhož zákona konstatoval, že jí nelze udělit pro existenci důvodů dle § 15a.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nesprávné, neboť nebyly splněny zákonné podmínky ohledně skutkových zjištění a podmínky pro průběh správního řízení. Ohledně skutkového stavu žalobce namítl, že byl zjištěn nesprávně a neúplně, žalovaný neprovedl navržené důkazy a na základě provedených důkazů dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním. Předně žalovaný nezohlednil, že v ČR žije matka, manželka a dcera žalobce. Žalovaný při správní úvaze porušil zásadu tzv. legální licence, neboť extenzivním výkladem rozšířil zákonem stanovený výčet v § 15a zákona o azylu, který stanovuje důvody neudělení azylu, a tyto důvody jsou postaveny naroveň trestných činů proti míru, válečných zločinů či zločinům proti lidskosti. Avšak v případě žalobce žalovaný podřadil skutek, který mu byl kladen za vinu, pod obecně definovaný pojem „vážený zločin“ bez opory v zákoně. Dle žalobce je však nepřípustné, aby správní orgán při výkonu veřejné moci nadužíval své pravomoci a rozšiřoval okruh podmínek v neprospěch žadatele o azyl.
3. Žalovaný dále nezohlednil skutečný průběh předchozího trestního řízení vedeného proti žalobci, přístup samotného žalobce v uvedeném řízení, výši skutečně uloženého trestu, jakož i skutečnost, že žalobce byl následně podmíněčně propuštěn po relativně krátké době. Žalobce je po podmíněném propuštění bezúhonný a vede řádný život, ani to však žalovaný nezohlednil. Všechny tyto skutečnosti svědčí dle žalobce o tom, že se choval řádně a hodlá své předchozí pochybení napravit. Žalovaný přitom akcentoval v neprospěch žalobce horní sazbu možného trestu, aniž by zohlednil okolnosti selhání, které žalobce k trestné činnosti vedly, dále skutečnost, že žalobce nebyl v roli organizátora distribuce, nebo osoby podílející se na výrobě, či projevenou lítost a snahu o nápravu. Nebyl zohledněn ani celkový rozsah prokázané činnosti. Žalovaný pouze argumentuje tím, že pobyt žalobce v ČR by mohl představovat nebezpečí pro společnost.
4. Žalobce dodal, že žalovaný porušil zákonem stanovené zásady pro činnost správních orgánů a nesprávný právní názor žalovaného je nejen v rozporu s vnitrostátními předpisy, ale i s ústavním pořádkem ČR.
5. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný se žalobou nesouhlasil, dle jeho názoru se nedopustil nezákonného postupu nebo rozhodnutí. Odkázal přitom plně na správní spis, zejména na samotnou žádost o mezinárodní ochranu, výpověď žalobce a na napadené rozhodnutí. Žalovaný zopakoval, že žalobce netvrdil azylově relevantní důvody, a zdůvodnil proč. Dále žalovaný upozornil na trestnou činnost páchanou žalobcem dlouhodobě, která byla natolik vážná, že vylučuje možnost žalobci udělit doplňkovou ochranu.
7. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

8. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“) podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí, a s přihlédnutím k § 32 odst. 9 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), podle kterého soud zohlední i nové důležité skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí ministerstva, jedná-li se o takové skutečnosti, které se vztahují k možnému pronásledování nebo k hrozbě vážné újmy, a dále s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).

IV.A. K zamítnutí návrhu na odročení ústního jednání dne 4. 8. 2025

9. K projednání a rozhodnutí věci soud nařídil na základě žádosti žalobce ústní jednání v souladu s § 49 s. ř. s. na den 4. 8. 2025, 11:00 hod, přičemž pro účely jednání soud neustanovoval tlumočníka, neboť žalobce tlumočníka nepožadoval a ze správního spisu vyplynulo, že plyně mluví česky, pročež nepožadoval tlumočníka ani pro účely pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu. Předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci prostřednictvím datové schránky jeho zástupce doručeno dne 18. 7. 2025.
10. V den jednání, 4. 8. 2025, v 10:33 hod obdržel soud písemnou omluvu žalobce a jeho zástupce z jednání a žádost o odročení (fakticky písemnost samosoudkyni předána v 10:52 hod). Žalobce uvedl, že se z jednání omlouvá ze zdravotních důvodů, neboť patrně utrpěl otravu jídlem, pročež byl odvezen záchrannou službou do nemocnice pro silné bolesti břicha, opakované zvracení, průjem, malátnost, bledost, studený pot a závratě, k čemuž doložil lékařskou zprávu z urgentního příjmu Fakultní Thomayerovy nemocnice v Praze, Interní kliniky 3. Lékařské fakulty Univerzity Karlovy a Fakultní Thomayerovy nemocnice ze dne 4. 8. 2025, 4:36 hod. (dále jen „lékařská zpráva FTN“). Žalobce dále sdělil, že se hodlá jednání účastnit osobně, ale z uvedených důvodů musel požádat o odročení jednání. Zástupce žalobce dodal, že také svou účast na jednání omlouvá a žádá o odročení jednání na jiný termín, kromě v žádosti blíže uvedených termínů, v nichž má zástupce žalobce již dojednána či nařízena jiná jednání.
11. Z doložené lékařské zprávy FTN vyplynulo, že žalobce se ráno dne 4. 8. 2025, tedy v den, kdy bylo ve věci jeho žaloby zdejším soudem nařízeno ústní jednání, dostavil na urgentní příjem FTN pro bolest v epigastriu trvající cca. od 21:00 hod, a po provedené triáži (selekcii pacientů dle závažnosti zdravotních potíží) byl ve 3:55 hod umístěn na expectační lůžko. Žalobce ke svým potížím uvedl, že se mu náhle udělalo nevolno v oblasti nadbříška bez progresu (propagace), třikrát zvracel, bez krve a černého obsahu. Neguje černou stolicí, krev z konečníku, teploty, zimnici, kašel, dušnost, bolest na hrudi. Břicho má vzedmuté, flaty +, má průjem. Diagnosticky byly potíže žalobce zařazeny dle mezinárodní klasifikace nemocí pod kód R11 – nauzea a zvracení. Před vznikem obtíží jedl tučnou rybu, na bolest břicha nyní nic neužil. Žalobce dále při vyšetření uvedl, že v roce 2022 mu byla na Ukrajině potvrzena VCHGD (vředová choroba gastroduodenální). V objektivním nálezů lékařská zpráva FTN popisuje naměřené hodnoty z vyšetření obecně v normě (teplota, výška, váha), tlak zvýšený, celkově byl žalobce orientovaný, hydratace v normě, dýchání v normě (eupnoe), přiloženy jsou též výsledky z nativního snímku břicha (NSB) – také v normě (viz zápis MUDr. Fialové v 4:31 hod), a dále z vyšetření krve, biochemie a toxikologie. Z této zprávy dále vyplývá, že u žalobce byl na základě provedených vyšetření stanoven horní dyspeptický syndrom s negativní amylasou. Žalobci byl podán iontový roztok (plasmalyte) a léčiva (10 mg controloc a 1 amp degan). Žalobce byl zamedikován, délka terapie byla

stanovena na 1 až 4 týdny, na bolest mu bylo předepsáno léčivo ve formě kapek a navržen další postup při přetrvávání bolesti břicha nebo zhoršení stavu. Lékařská zpráva FTN závěrem uvádí, že žalobce byl „odeslán do domácí péče kardiopulmonálně kompenzovaný, stabilní, náležitě edukovaný“.

12. K tomu soud předně upozorňuje, že podle § 32 odst. 4 zákona o azylu [b]yl-li žadateli o udělení mezinárodní ochrany uložen trest vyhoštění nebo je-li vedeno řízení o jeho vydání do cizího státu nebo o jeho předání do jiného členského státu na základě evropského zatýkacího rozkazu podle jiného právního předpisu, krajský soud projedná a rozhodne věc přednostně a s nejvyšším urychlením, nejpozději do 60 dnů ode dne zahájení řízení nebo ode dne, kdy se po zahájení řízení dozvěděl o uložení trestu vyhoštění [...]. Je-li v těchto případech proti rozhodnutí krajského soudu podána kasační stížnost, Nejvyšší správní soud projedná a rozhodne věc přednostně a s nejvyšším urychlením, nejpozději do 60 dnů ode dne, kdy podaná kasační stížnost bude prostá vad a bude mít všechny náležitosti, nebo ode dne, kdy se po případném odstranění vad nebo doplnění všech náležitostí kasační stížnosti dozvěděl o uložení trestu vyhoštění [...] (zvýraznění podtržením doplnil soud).
13. Podle § 50 s. ř. s. platí, že [z] důležitých důvodů může být jednání odročeno. Soud může odročit jednání též tehdy, jestliže to účastníci shodně navrhnou.
14. Soud prostudoval omluvu žalobce a jeho zástupce z jednání, včetně doložené lékařské zprávy a shledal, že nebyly dány důležité důvody pro odročení ústního jednání, a to z následujících důvodů.
15. Z komentářové literatury k tomuto ustanovení plyne, že „[ž]ádost o odročení jednání musí být řádná a včasná. V žádosti je třeba uvést konkrétní důvod, který účastníkovi či jeho zástupci brání v účasti na jednání (např. nemoc, služební cesta, kolize s jiným jednáním, objednaná dovolená). Vždy je vhodné uvést časové rozpětí, kdy má daný důvod trvat, aby soud v případě odročení jednání nestanovil takový termín, který by byl nevhodný z důvodu trvání totožné překážky. [...] Důvod žádosti o odročení jednání musí být vždy doložen potvrzením o skutečnosti, pro kterou je žádáno o odročení jednání (potvrzení lékaře, předvolání k jinému jednání, cestovní smlouva apod.). (§ 50. In: KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. Soudní řád správní: Komentář. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2025-8-5]. ASPI_ID KO150_2002CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X).
16. Soud neměl pochybnosti o tom, že žádost žalobce (a jeho zástupce) o odročení jednání byla včasná, byť soudu doručena doslova pár minut před zahájením ústního jednání, neboť důvod, pro který se žalobce z jednání omlouval, nastal v brzkých hodinách dne, kdy se mělo jednání uskutečnit.
17. Pokud však jde obecně o překážku spočívající ve zdravotním stavu účastníka řízení, příp. jeho zástupce, tatáž komentářová literatura dále uvádí, že „[j]e třeba upozornit, že doklad o pracovní neschopnosti nemusí bez dalšího osvědčovat, že onemocnění žadatele, pro něž byl uznán práce neschopným, mu současně brání v účasti u jednání. Soud odročí jednání jen ze závažných důvodů. Je přitom nerozhodné, zda v případě zastoupeného účastníka se tyto důvody týkají účastníka nebo zástupce. I zastoupený účastník má právo být osobně přítomen jednání soudu, takže nelze žádosti o odročení jednání nevyhovět jen s odůvodněním, že účastník je zastoupen, přičemž zástupci účastníka v účasti při jednání nic nebrání. Za závažný důvod, který opodstatňuje odročení jednání, je třeba považovat nejen skutečnosti objektivní (tj. účastníkem nezaviněné, např. nemoc, kolize jednání, služební cesta), tak i skutečnosti subjektivní, pokud s ohledem na všechny okolnosti dané věci jde o skutečnost důležitou (viz rozsudek NS 21 Cdo

2839/2008). Zejména v řízeních, v nichž je soud povinen rozhodnout v zákonem stanovených nepřekročitelných lhůtách, lze jednání odročit jen z mimořádně závažných důvodů, mezi něž zpravidla nebude patřit služební cesta, dovolená a ani případná kolize jednání (v daném případě je legitimní argumentovat možností sjednat substituci). Žádosti o odročení jednání nelze vyhovět, byť se opírá o jinak akceptovatelný důvod, pokud jde o procesní obstrukci (tímto prizmatem se posuzují zejm. opakované žádosti o odročení).“ (zvýraznění podtržením doplnil soud; viz předchozí bod - tamtéž).

18. Z data podání žaloby, resp. data, kdy se soud s jistotou dozvěděl, že žalobu žalobce je nutno v souladu se zákonem projednat a skončit ve lhůtě podle výše cit. § 32 odst. 4 zákona o azylu, je zřejmé, že ústní jednání bylo nařízeno cca. týden před koncem stanovené lhůty (který připadl na 12. 8. 2025). Soud tedy musel zvážit, zda za daných okolností žalobce uvedl natolik *mimořádně závažné důvody*, pro které by bylo nezbytné jednání odročit.
19. Soud si je přitom vědom ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (NSS), jakož i Ústavního soudu, z níž obecně vyplývá, že právo účastníka řízení na veřejné projednání věci v jeho přítomnosti, včetně možnosti vyjádřit se k věci, je v ústavněprávní rovině garantováno článkem 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále „Listina“). Každý, kdo je účastníkem řízení před soudy, má právo se ve své věci takového řízení (jednání před soudy) osobně účastnit, zpravidla bez ohledu na to, zda by jeho přítomnost měla, anebo neměla vliv na vydání rozhodnutí. Pokud soud jednání neodročí, ačkoli to měl s ohledem na okolnosti udělat, zatíží řízení zásadní procesní vadou, která ve svém důsledku může vést k nezákonnému rozhodnutí ve věci samé. V zájmu efektivity systému soudní ochrany je, aby se jednání konalo zásadně v dobu, na kterou je nařízeno, a odročováno bylo jen výjimečně (rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2020, čj. 1 Afs 218/2020-43, bod 18). Odkázat lze rovněž na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2009, sp. zn. 21 Cdo 2839/2008, podle něhož *„důležitost důvodu, pro který účastník řízení žádá o odročení jednání, soud posuzuje vždy s přihlédnutím ke všem okolnostem konkrétního případu. I když účastník řízení ve své žádosti uvádí důvod jinak způsobitý vést k závěru o odročení jednání (dalšího jednání), není soud vždy povinen takový důvod akceptovat, a to zejména tehdy, není-li využíván v souladu se smyslem a účelem ustanovení § 101 odst. 3 o. s. ř., ale k záměrným procesním obstrukcím, sledujícím především bezdůvodné protahování občanského soudního řízení a zvyšování nákladů s tím spojených; uvedený právní názor platí i ve vztahu k posouzení důvodnosti omluvy ve smyslu ustanovení § 153b odst. 1 o. s. ř.“* Lze tedy shrnout, že právo na osobní účast na jednání soudu je zásadním procesním právem, a že soud má v případě, že se účastník řízení z jednání omluví, povinnost důkladně posuzovat, zda je jeho omluva důvodná, či ne.“ (srov. též nález Ústavního soudu ze dne 28. 8. 2002, sp. zn. I. ÚS 729/01).
20. Takto postupoval i zdejší soud, omluvu žalobce důkladně posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná. Aniž by soud jakkoliv snižoval subjektivní pocíťování zdravotních potíží žalobce, s ohledem na zákonem stanovenou lhůtu pro rozhodnutí ve věci s přihlédnutím k samotnému obsahu lékařské zprávy FTN, která objektivně neprokazovala natolik závažné zdravotní potíže, pro které by žalobce nebyl schopen se dostavit k soudu a účastnit se jednání trvajícího cca. 30 min (v nyní projednávané věci prodlouženého o „protokolaci“ rozhodování o zamítnutí návrhu na odročení jednání žalobce na cca. 45 min), soud upřednostnil vydání rozhodnutí ve stanovené lhůtě, kterou je vázán a která není samoučelná. Z doložené lékařské zprávy FTN jednak v rozporu s tvrzeními žalobce jednoznačně vyplynulo, že žalobce se na urgentní příjem dostavil sám, tedy nikoliv rychlou záchrannou službou (na dvou místech uvedeno *„pacient přichází k akutnímu ošetření...“*, či *„pacient*

přichází pro bolest...“, a dále, že potíže žalobce byly komplexně vyšetřeny, dostupnou diagnostikou byla vyloučena náhlá příhoda břišní a stanovena diagnóza, která odpovídala následkům nesprávného dietního režimu, který ostatně přiznal i sám žalobce („*snědl tučnou rybu*“), k čemuž byla nasazena příslušná léčba a žalobce následně odcházel do domácí péče stabilizován. Nebyla stanovena nezbytnost dočasné hospitalizace či pozorování, a ze zprávy ani nijak nevyplynulo, že žalobce by nebyl schopen se pohybovat nebo se dostavit k soudu, o čemž ostatně svědčí i skutečnost, že z ošetření odcházel bez indikování nutnosti doprovodu. Nelze z ní ani vyčíst další specifická režimová či dietní opatření, příp. obecně nařízený klidový režim. Naopak, z této zprávy plyne, že šlo o náhlou nevolnost vyvolanou zřejmě nevhodnou stravou, která byla předepsanou terapií zmírněna a stabilizována. S ohledem na závěry citované komentářové literatury se tak za daných specifických okolností (§ 32 odst. 4 zákona o azylu) dle názoru soudu nejednalo o *mimořádně závažné* důvody na straně žalobce, pro které by bylo nutno jeho žádosti bez dalšího vyhovět.

21. Na druhou stranu soud taktéž zohlednil, že i kdyby akceptoval žádost o odročení jednání jako důvodnou, mohl v rámci zákonem stanovené lhůty k rozhodnutí věci odročit jednání nanejvýš o několik pár dnů, avšak s nejistým očekáváním, neboť medikace byla dle lékařské zprávy FTN žalobci předepsána „*na 1 až 4 týdny*“.
22. Pokud jde o řádnost omluvy zástupce žalobce, lze k tomu odkázat např. na rozsudek NSS ze dne 10. 2. 2023, čj. 5 Afs 417/2021-40, bod 19, podle kterého na žádost zástupce účastníka řízení soud jednání odročí, pokud (1) se ho zástupce nemůže účastnit z omluvitelných důvodů, které soudu sdělí ihned poté, co se o nich dozví; (2) tyto důvody doloží; a (3) vysvětlí, proč nelze zajistit substituta. Zástupce žalobce sice uvedl, že se také z jednání omlouvá, svou omluvu však nijak nezduvodnil, natož nedoložil. Z tohoto pohledu nelze mluvit o řádné omluvě z jednání, a proto soud nebyl povinen ji ani akceptovat v situaci, kdy byl zástupce žalobce řádně a dlouho dopředu o konání jednání informován a k němu předvolán.

IV. B. Průběh ústního jednání a meritorní posouzení žaloby

23. K nařízenému jednání se dostavil pouze žalovaný. Na ústním jednání setrval na svém dosavadním stanovisku a procesních návrzích, odkázal přitom na odůvodnění napadeného rozhodnutí a své písemné vyjádření k žalobě a dodal, že ani společné soužití s rodinou není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Zopakoval, že trvá na zamítnutí žaloby.
24. Žaloba **není důvodná**.
25. Z předloženého správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti relevantní z hlediska obsahu žaloby. Žalobce podal dne 3. 12. 2024 v Příjímacím středisku Zastávka blanketní žádost o mezinárodní ochranu na předepsaném formuláři v ukrajinském jazyce.
26. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 17. 12. 2024 (č. 1. 16-17 správního spisu) žalobce jako důvod jejího podání uvedl, že se nemůže vrátit na Ukrajinu, protože je tam válka a nechce zemřít. V ČR má rodinu – matku, manželku a nezl. dceru (rok narození 2021), žalobce chce s nimi zůstat v ČR. Žalobce se narodil v I., v Z. o., je ukrajinské státní příslušnosti i národnosti, domluví se v jazyce českém, ukrajinském a ruském, je pravoslavného křesťanského náboženského přesvědčení, není členem žádné politické strany či skupiny, nikdy nebyl politicky aktivní. Je zdravý a s ničím se neléčí. Žalobce je ženatý, jeho manželka s dcerou žijí v ČR a mají udělenou dočasnou ochranu. Do ČR přijel poprvé na chvíli, v roce 2020, měsíc si již nepamatuje poté přijel v červenci 2022, od té doby žije zde,

předtím žil na Ukrajině v domě jeho matky, která je nyní také v ČR, v domě zůstal bydlet jeho otec. Do ČR přijel na svůj cestovní doklad, měl i povolení k opuštění Ukrajiny od vojáků. Před měsícem (*pozn. soudu v listopadu 2024*) byl podmíněně propuštěn z vězení po dvou letech čtyřletého trestu odnětí svobody za prodej omamných látek.

27. Pohovor k žádosti dle protokolu ze dne 17. 12. 2024 (č. l. 18-19 správního spisu) proběhl se žalobcem téhož dne, na žádost žalobce v českém jazyce a za účasti jeho tehdejšího zástupce, cítí se zdravý a je schopen pohovoru. Žalobce zopakoval, že důvodem jeho žádosti je obava z války. K dotazu žalovaného dodal, že konflikt na Ukrajině se ho přímo dotýká tím, že u nich na Z. létají rakety. Žalobce nechce v této válce zemřít. Navíc chce být se svou rodinou, ta je v ČR. Žalobci hrozí, že bude povolán do armády, je ve věku, kdy se do armády povolává, když byl už v ČR, jeho otec mu řekl, že mu přišly dopisy z vojenské správy. Do ČR v létě 2022 přijel na oficiální povolení z armády vyjet do zahraničí, které dostal za to, že zde bude nakupovat materiál, který po něm budou požadovat, např. batohy, léky, rukavice, apod. Žalobce v zemi původu nikdy žádné potíže se státními orgány, soudy nebo policií neměl, kdyby nezačala válka, nic by jej k odjezdu z vlasti nenutilo. Zopakoval, že ve vlasti nebyl politicky aktivní a neúčastnil se aktivně veřejného života. Dále z pohovoru vyplynulo, že žalobce byl v ČR odsouzen k trestu odnětí svobody za prodej omamných látek, potřeboval peníze, tak prodával heroin, tuto možnost si našel na internetu, sám si to celé zorganizoval. Asi za dva měsíce byl zatčen a odsouzen na čtyři roky odnětí svobody. Po dvou letech byl podmíněně propuštěn, dodal, že svého činu lituje a napravil se. K dotazu žalovaného, proč zde nemá dočasnou ochranu a jeho rodina ano, žalobce uvedl, že o ní žádal, ale nebyla mu udělena, žádal i o strpění, to bylo také zamítnuto. Když přijel v roce 2022, tak o dočasnou ochranu nežádal, myslel si, že válka skončí a on se vrátí zpět do vlasti. Závěrem pohovoru žalobce doplnil svůj oddací list a rodný list jeho nezl. dceři. Nic dalšího doložit nepožadoval, využil svého práva zpětně si přečíst všechny otázky a odpovědi pohovoru k žádosti, žádné námitky k jejich zápisu však on ani jeho právní zástupce neměl.
28. Součástí správního spisu je kopie úředního překladu doloženého oddacího listu žalobce a rodného listu dceři žalobce (č. l. 20-23 správního spisu).
29. Dále ze správního spisu vyplývá, že žalovaný si k žádosti žalobce o mezinárodní ochranu vyžádal rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 30. 10. 2023, sp. zn. 4T 79/2023, v právní moci 8. 2. 2024 (dále též jen „rozsudek trestního soudu“), kterým byl žalobce pravomocně odsouzen mimo jiné k trestu odnětí svobody v délce 4 let (č. l. 33-38 správního spisu) a též usnesení Okresního soudu v Mostě ze dne 1. 11. 2024, čj. 6 PP 303/2024-26 (č. l. 40 správního spisu), kterým byl žalobce podmíněčně propuštěn z výkonu trestu. Přiložen je také opis z rejstříku trestů ze dne 2. 1. 2025 (č. l. 31, 49), v němž je uveden jeden záznam, a to právě odsouzení žalobce výše citovaným rozsudkem trestního soudu, kdy z tohoto opisu vyplývá, že žalobci byl kromě trestu odnětí svobody uložen také trest propadnutí věcí a dále trest vyhoštění v délce 7 let.
30. Žalovaný si pro účely žádosti žalobce o mezinárodní ochranu opatřil a vycházel z Informace OAMP ze dne 22. 1. 2025, Ukrajina – Politická a bezpečnostní situace (č. l. 44-46 správního spisu).
31. K seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ve stanoveném termínu se žalobce ani přes výzvu zaslanou mu prostřednictvím jeho tehdejšího zástupce dne 7. 4. 2025 nedostavil, o čemž je ve správním spisu učiněn úřední záznam dne 23. 4. 2025.

32. Dne 28. 4. 2025 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým mezinárodní ochranu žalobci podle žádného z příslušných ustanovení zákona o azylu nepřiznal a současně shledal existenci důvodů podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, pro které nelze udělit doplňkovou ochranu. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 16. 12. 2024.
33. Soud při přezkouvání napadeného rozhodnutí vycházel z této právní úpravy.
34. Důvody udělení azylu jsou upraveny v § 12 až 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a to ve formě „klasického“ azylu (§12), azylu za účelem sloučení rodiny (§13) a humanitárního azylu (§14).
35. Podle § 12 citovaného zákona se azyl cizinci udělí, *bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
36. Podle § 13 odst. 1 a 2 zákona o azylu *[r]odinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.*
- (2) Rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) manžel nebo registrovaný partner azylanta, b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let, c) rodič azylanta mladšího 18 let, d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. b), nebo e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let.*
37. Podle § 14 zákona o azylu *[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen "humanitární azyl") z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.*
38. Důvody pro udělení doplňkové ochrany jsou stanoveny v § 14a a 14b zákona o azylu.
39. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu *[d]oplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu.*
40. Předně soud uvádí, že přestože žalobce v žalobě napadl rozhodnutí žalovaného „*v plném rozsahu*“, z obsahu žalobních námitek vyplývá, že primárně brojí proti výroku o neudělení doplňkové ochrany, neboť důvody proti neudělení mezinárodní ochrany v žalobě neuvedl. Míra precizace žalobních bodů přitom do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí. Není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci zástupce žalobce [srov. závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78]. Tento závěr je bez dalšího aplikovatelný i v projednávané věci.

41. V takto vymezeném rozsahu pak soud přistoupil k vypořádání žalobních námitek. Žalobce žádal o mezinárodní ochranu ze tří důvodů – (i) existence válečného konfliktu v jeho vlasti, (ii) obava z toho, že bude povolán do války, (iii) přání zůstat v ČR s jeho rodinou.
42. Soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že žádný z uvedených důvodů není bez dalšího azylově relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu. Pokud jde o první důvod žádosti žalobce, žalovaný dle názoru soudu zcela správně v napadeném rozhodnutí uvedl, že azylové právo, včetně mezinárodních (tzv. „ženevských“ konvencí) nepovažuje za uprchlíky osoby, které ze své vlasti prchají před válkou. Žalovaný se touto námitkou zabýval na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí.
43. Stejně tak výkon branné povinnosti nebo povolání do armády nepředstavuje důvod, pro který by bylo lze udělit mezinárodní ochranu. Tyto závěry potvrdil opakovaně NSS ve své ustálené judikatuře, z níž vyplývá, že branná povinnost je jednou ze státoobčanských povinností, a postupy státu směřující k zajištění realizace branné povinnosti tak nelze vnímat jako azylově relevantní pronásledování žalobce. Samotné odmítání vojenské služby tedy odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Branná povinnost je sama o sobě legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany (rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2012, čj. 2 Azs 17/2012-44, a navazující judikatura). K tomu soud poukazuje na skutečnost, že žalobce poprvé požádal o mezinárodní ochranu až poté, co byl podmíněčně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody (listopad 2024), kdy mu hrozil výkon dalšího uloženého trestu vyhoštění na 7 let, přestože dle svých vlastních tvrzení do ČR přijel v létě 2022, tedy již po napadení Ukrajiny Ruskou federací (únor 2022), avšak současně v pohovoru k žádosti uvedl, že kdyby nevypukla válka, z vlasti by neodjel.
44. Jde-li o přání žalobce zůstat v ČR s jeho rodinou, která žije v ČR, obecně je sice tento důvod lidsky pochopitelný, rodinné vazby či rodinný život v *hostitelské* zemi však skutečně nezakládají automatické udělení mezinárodní ochrany tak, jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalobcova rodinná situace nemůže být relevantní z hlediska důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, a to ani z hlediska předchozí právní úpravy důvodů pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu, ve znění účinném do 30. 6. 2023 ve světle závěrů aktuální judikatury, zejména viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 2. 2024, čj. 7 Azs 186/2022-48, č. 4589/2024 Sb. NSS, a na něj navazující rozsudek Soudního dvora EU ze dne 5. 6. 2025, *Nuratau*, C-349/24, ECLI:EU:C:2025:397).
45. Ze skutečností, které vyplynuly v průběhu správního řízení o žádosti žalobce má přitom soud pochybnosti, zda žalobce vůbec nějaký rodinný život v ČR měl, neboť žalobce dle rozsudku trestního soudu bydlel sám v prokázané době páchání drogové trestné činnosti (léto 2021 až říjen 2022) na různých místech v Praze, např. v hotelu Uno Prague, či v dalším bytě, kde mu byly nalezeny a zabaveny drogy, resp. po většinu doby, ve které se žalobce nacházel na území ČR (dle slov žalobce od července 2022 doteď) a ostatně i po téměř polovinu života jeho nezletilé dcery, byl ve výkonu trestu odnětí svobody.
46. Ke všem těmto důvodům se žalovaný podrobně a přezkoumatelným způsobem vyjádřil v napadeném rozhodnutí, na které pro stručnost a s přihlédnutím ke skutečnosti, že žalobce uvedené závěry nijak v žalobě nezpochybnil, odkazuje i soud. Soud se přitom se žalovaným ztotožnil v tom, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné dovozovat, že v zemi původu vyvíjel politickou činnost směřující

k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Totéž platí pro případný odůvodněný strach z pronásledování z důvodů vymezených v § 12 písm. b) zákona o azylu; žalobce dle svých vlastních tvrzení v pohovoru k žádosti naopak uvedl, že nikdy neměl ve vlasti problémy se státními institucemi či policií. Takové skutečnosti neuvedl žalobce ani v žalobě. Žalobci nebylo možné udělit ani azyl za účelem sloučení rodiny (§ 13) nebo humanitární azyl za účelem sloučení rodiny (§ 14, věta druhá), neboť žalobce nemá v ČR žádného rodinného příslušníka, jemuž by byl udělen azyl, resp. humanitární azyl, k němuž by se žalobce mohl sloučit.

47. V případě závěrů žalovaného o neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu soud uvádí, že zákonodárce při úpravě podmínek pro udělení humanitárního azylu zvolil kombinaci neurčitého právního pojmu „*případ hodný zvláštního zřetele*“ a následného správního uvážení (viz např. rozsudky NSS ze dne 19. 7. 2004, čj. 5 Azs 105/2004-72, č. 375/2004 Sb. NSS, či ze dne 28. 1. 2015, čj. 1 Azs 200/2014-27, č. 3200/2015 Sb. NSS). Mezi obvyklé důvody udělování humanitárního azylu „[l]ze *příkladem zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory*“ (viz např. rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55). Veskrze jde tedy o nejzávažnější případy jako jsou devastační přírodní katastrofy, velmi vysoký věk žadatele, závažné nevyléčitelné onemocnění nebo onemocnění, jehož léčba není v zemi původu žadatele dostupná.
48. Správní rozhodnutí pak podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003-48). Nejvyšší správní soud také setrvale judikuje, že na udělení humanitárního azylu není nárok (srov. např. rozsudky ze dne 29. 10. 2003, čj. 3 Azs 23/2003-61, či ze dne 21. 3. 2018, čj. 6 Azs 6/2018-33) ani nejde o subjektivní právo (např. rozsudek ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003-38, či usnesení ze dne 19. 11. 2020, čj. 6 Azs 179/2020-32).
49. Žalovaný posuzoval podmínky udělení humanitárního azylu žalobce na str. 5 napadeného rozhodnutí. Po připomenutí přílehlavé judikatury NSS uvedl, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou a práceschopnou osobou, je zdravý a s ničím se neléčí. V jeho případě proto žalovaný neshledal výjimečné okolnosti, pro které by bylo zcela „nehumánní“ žalobci humanitární azyl neudělit. Soud dále nad rámec nezbytně nutného dodává, že nepřehlédl skutečnost, že dle lékařské zprávy FTN doložené soudu dne 4. 8. 2025, žalobce sám uvedl, že mu v roce 2022 byla ve vlasti potvrzena VCHGD, tyto skutečnosti však v průběhu správního řízení neuváděl, naopak, tvrdil, že je zdravý a s ničím se neléčí (poskytnutí údajů k žádosti, otázka č. 23). Z těchto důvodů soud nemohl toto tvrzení akceptovat jako věrohodné či jakkoliv pro nyní činěné úvahy relevantní.
50. Soud se se závěry žalovaného zcela ztotožnil a odkazuje na ně. Žalovaný dostal judikturním požadavkům při zvažování možnosti udělení humanitárního azylu žalobci a meze správního uvážení nepřekročil. Žalobcův mladý věk ani zdravotní stav neodůvodňuje důvody zvláštního zřetele hodné. Žalobcem uváděné rodinné vazby v ČR – jeho manželka, nezletilá dcera a matka – přitom také nelze považovat za dostatečný důvod pro udělení azylu ve formě humanitárního azylu. Důvodem pro udělení humanitárního azylu nemůže být pouhá existence rodinných či obdobných vazeb v hostitelské zemi (srov. rozsudky NSS ze dne

8. 4. 2004, čj. 4 Azs 47/2004-60, a ze dne 1. 2. 2017, čj. 6 Azs 309/2016-28, bod 9, či usnesení ze dne 18. 2. 2021, čj. 5 Azs 311/2020-29, bod 14). Z tohoto důvodu nebylo při posuzování splnění podmínek této formy mezinárodní ochrany rozhodné, že žalobce je otcem malého dítěte, které zde pobývá na základě institutu dočasné ochrany.

51. Soud tak uvádí, že žalovaný důvody žádosti žalobce o mezinárodní ochranu správně vyhodnotil jako irelevantní z hlediska podmínek pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu. Žalobce však žalobě namítl, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci ve vztahu k jeho trestní minulosti a nepřihlédl k řadě skutečností, které žalobce považuje za jemu polehčující, a tedy neumožňující jeho kriminální jednání podřadit pod pojem „*vážný zločin*“ podle § 15a zákona o azylu, který byl důvodem vyloučení možnosti žalobci udělit nižší formu ochrany v podobě doplňkové ochrany.
52. Soud se však nemohl ztotožnit ani s těmito námitkami. Soud se shoduje se žalobcem potud, že žalovaný má v případech shledání důvodů podle § 15a zákona o azylu povinnost dle ustálené judikatury věc posoudit vždy individuálně.
53. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil *vážného zločinu*. Tato tzv. vylučující klauzule má svůj předobraz v čl. 17 odst. 1 kvalifikační směrnice, podle níž nemá státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti nárok na doplňkovou ochranu, existují-li vážné důvody se domnívat, že se dopustili vážného zločinu.
54. Pojem „*vážný zločin*“ není v zákoně o azylu ani v kvalifikační směrnici definován. Jak konstatoval NSS například v rozsudku čj. 6 Azs 309/2016-28, jde o autonomní pojem azylového práva, který je třeba vykládat v kontextu kvalifikační směrnice a Úmluvy o právním postavení uprchlíků. V témže rozsudku NSS zdůraznil, že závěr o tom, že se cizinec dopustil vážného zločinu, a tudíž mu nelze udělit doplňkovou ochranu, nelze odůvodnit pouze s odkazem na to, že byl žadatel odsouzen za spáchání činu, který je vnitrostátním trestním právem označován za zvlášť závažný zločin.
55. Podle odkazovaného rozsudku může být kvalifikace činu z hlediska terminologie trestního práva jedním z kritérií, ke kterým je žalovaný povinen přihlédnout (jakkoli kritériem výchozím), nemůže být však kritériem jediným. V daném případě NSS zmínil další okolnosti, které je třeba uvážit [povaha a závažnost činu, výše uloženého trestu, míra účasti cizince na trestné činnosti, skutečnost, že nedošlo k dokonání trestného činu (včetně příčiny odůvodňující, proč se tak nestalo) či skutečnost, že cizinec již trest odnětí svobody vykonal]. Též Soudní dvůr EU zdůrazňuje, že závěr o naplnění definice vážného zločinu je třeba učinit na základě zohlednění okolností každého individuálního případu. Kritérium trestu, který lze uložit podle vnitrostátního práva, je sice zvláště důležitým pro toto posouzení, nemůže být však kritériem jediným (viz např. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 13. 9. 2018, C-369/17, *Ahmed*). Dle NSS je tak třeba, aby správní orgán vedle kvalifikace činu z hlediska terminologie vnitrostátního trestního práva, posoudil závažnost zločinu ve světle všech polehčujících a přitěžujících okolností, a rovněž všech dalších relevantních subjektivních nebo objektivních okolností, ať již nastaly před předmětným činem nebo po něm (viz např. usnesení NSS ze dne 18. 7. 2018, čj. 6 Azs 108/2018-28, bod 10).
56. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že šlo o zvlášť závažný zločin ve smyslu § 14 odst. 3 trestního zákoníku. Tím však jeho posouzení neskončilo. Na str. 8-10 napadeného rozhodnutí rozvedl své úvahy, vycházející z rozhodnutí trestního soudu ze dne

30. 10. 2023, sp. zn. 4T 79/2023 a ze dne 1. 11. 2024, čj. 6 PP 303/2024-26, o které opřel svůj závěr o tom, že se žalobce dopustil *vážného* zločinu ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

57. Dle zdejšího soudu se individuálními okolnostmi věci žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně zabýval a předestřeným judikturním standardům dostál. Svoje úvahy zdůvodnil na str. 8 až 10 napadeného rozhodnutí (viz jejich shrnutí výše). Nelze tedy přisvědčit námitce, že žalovaný akcentoval horní hranici stanovené sazby za daný trestný čin, aniž by zohlednil skutečnou výši uloženého trestu, či podmíněčné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Pokud žalobce argumentuje tím, že byl propuštěn po relativně krátké době, soud dodává, že ignoruje celkový kontext věci, a to, že byt byl propuštěn po cca. dvou letech výkonu trestu, tato část představovala již polovinu uloženého trestu. Navíc žalobce zcela záměrně opomíjí skutečnost, že mu nebyl uložen pouze trest odnětí svobody, ale i propadnutí věci ve zcela výrazné hodnotě, a také trest vyhoštění v délce 7 let, což lze považovat za relativně dlouhou dobu zákazu vstupu na území ČR.
58. Žalovaný vyšel z toho, že žalobce spáchal zvlášť závažný zločin (ve smyslu trestního zákoníku), dále mj. zdůraznil vysokou společenskou škodlivost trestné činnosti žalobce, včetně důsledků drogové kriminality na uživatele drog, připomněl, že ČR se zavázala k potírání drogové kriminality na mezinárodní úrovni a že žalobce spáchal trestnou činnost ve značném rozsahu. Pokud žalobce namítl, že trestnou činnost nepáchal v rámci organizované skupiny, ani se nepodílel na výrobě drog, soud sice přiznává, že taková skutečnost je oproti žadatelům o azyl, kteří byli odsouzeni za drogovou kriminalitu a páchali ji v takové skupině, je společenská škodlivost takové jednání u žalobce menší, ale úkolem žalovaného nebylo srovnávat jeho trestní jednání s horšími variantami páčání, které přicházejí v úvahu, nýbrž posoudit, jak závažné bylo jeho vlastní jednání. Skutečnost, že žalobce nebyl v organizované skupině ani se nepodílel na výrobě drog tak byla zohledněna již v samotném rozsudku trestního soudu v rámci stanovení výše trestu, který nebyl žalovaný jakkoliv oprávněn zpochybňovat. Současné platí, že pod pojem *vážný zločin* ve smyslu § 15a zákona o azylu lze zařadit i taková jednání, která nejsou vždy páčána pouze v organizované skupině, takový závěr totiž nelze bez dalšího automaticky učinit. Žalovaný dále zohlednil též pohnutku žalobce k páčání drogové kriminality a prokázanou dlouhodobost páčání uvedeného jednání, které žalobce bagatelizoval, současně šlo v případě žalobce o prodej tzv. tvrdých drog a v značném rozsahu, které mají mnohem závažnější společenské i zdravotní dopady na společnost. Nebylo přitom prokázáno, že by tyto drogy žalobce přechovával pro svou vlastní potřebu, naopak, on sám uvedl, že drogy nebere. Ani skutečnost, že žalobce byl podmíněčně propuštěn, tak nemůže s ohledem na celou řadu dalších závažných skutečností převážit natolik, aby nebyl aplikován § 15a zákona o azylu na věc žalobce. Rovněž řádný život žalobce po podmíněčném propuštění z výkonu trestu, je nepochybně jednou z okolností, ke které je na místě přihlídnout, sama o sobě však nemůže s ohledem na výše zmíněné skutečnosti zvrátit správný závěr žalovaného o tom, že se žalobce dopustil *vážného* zločinu ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu (k drogové trestné činnosti přiměřeně srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2023, čj. 19 Az 20/2022-24, body 36 až 40, či usnesení NSS ze dne 31. 5. 2023, čj. 4 Azs 137/2023-30, bod 13, nebo rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2023, čj. 4 Azs 79/2023-25, body 23 a24).

59. Soud tedy uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a přezkoumatelným způsobem odůvodněno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

V. Závěr a náklady řízení

60. Soud v daném případě neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného, ani jeho postupu, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
61. Výroky o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto nemá nárok na náhradu nákladů řízení, žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti, kterou je také obhajování výsledků jeho činnosti prostřednictvím vlastních zaměstnanců, však nevznikly, žalovaný navíc ani žádnou náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto mu soud náklady řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 4. srpna 2025

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně